

୧୫୭

ตา รู้แจ้งในธรรม

ไปไหนเห็นหมด นั่นแหละหลวงตาบัว เรียกว่าทั่ว
ประเทศไทยเห็นหมด เกี่ยวกับการช่วยชาติละซี

การช่วยชาติเทศน์ว่าการ เราอยากจะพูดว่าเป็นธรรมกถึก
นักเทศน์ใหญ่ละนี่ เทศน์ทั่วประเทศไทย ธรรมกถึกแปลว่า
นักเทศน์ ก็ได้เทศน์หมดจะว่าไง เรียกว่าทั่วประเทศเลย เพราะช่วย
ชาติเขานิมนต์ไปที่ไหน ก็เทศน์ที่นั่น ๆ บางจังหวัดนี้หลายครั้ง
เทศน์ จะเป็นเพราะนี่ละมังที่เขาออกวิทย์อยู่ทุกวัน

เราเทศน์ที่นั่นที่นี้ เขาก็อัดเทปเอาไว้ เทศน์จึงมากต่อมาก
วิทย์ จากการเทศน์ของเราจึงมาก มากกว่าพระทั้งหลาย สุดท้าย
วิทย์ตรงไหนตั้งขึ้น เราก็เป็นแกนนำแหละ ออกหน้า ๆ เทศน์
เรียกว่าทั่วประเทศไทยเทศน์ เฒ่าแก่แล้วก็ยังได้เทศน์

ทีนี้เวลาออกทางวิทย์ เขาก็เอานี้มาใส่ ๆ ต่อกันไปเรื่อยเลย
ส่วนมากมีแต่แกงหม้อใหญ่ เราเทศน์ทั่ว ๆ ไปเรียกแกงหม้อใหญ่
แกงหม้อเล็กมีแต่ต้น ๆ ตั้งแต่มาอยู่วัดป่าบ้านตาด สร้างวัดป่า
บ้านตาดที่แรกมีแต่พระล้วน ๆ ไม่มีคนเข้ามาเจือปน นั่นละเทศน์

เด็ดตรงนั้น คนฟังเขามักจะฟังกันที่เช่นนั้นละ พวกนักภาวณาเขา ฟังตอนตึก ๆ

ทุกวันนี้มีแต่แกงหม้อใหญ่ ไม่มีแกงหม้อเล็ก แกงหม้อเล็ก ตั้งแต่สมาธิ ปัญญา ขึ้นไป ศีลท่านรักษาอยู่เรียบร้อยของท่าน ไม่ต้องพูดเข้าใจทุกคน แต่สมาธิขั้นไตรภูมิใด ปัญญาขั้นไตรภูมิใด จนกระทั่งวิมุตติหลุดพ้น อันนี้ละสำคัญ เทศน์อย่างเด็ดขาด ๆ ไป เลยทีเดียว

เพราะการเทศน์ของเรา เราไม่สงสัยในธรรมเทศนาที่เทศน์ ถอดออกจากนี้ที่ ได้ผ่านมาแล้วทั้งนั้น จึงไม่ขัดไม่ข้อง พูดแล้วก็ สาธุ

เทศน์ตามตำรับตำรากับถอดออกมาจากหัวใจนี้ต่างกันมาก เทศน์ตามตำรับตำราก็ต้องอ่าน ตำราท่านว่ายังไงก็ว่าไปตามตำรา

ตำราก็ถอดออกจากหัวใจพระพุทธเจ้า เวลาออกไปอย่างนั้น แล้วก็ไปตำรา ผิดเพี้ยน ๆ ถ้าวอกจากศาสดาจริง ๆ แล้วฟังขาด สะบั้นไปเลย ตั้งแต่พระอรหันต์ละไป เพราะท่านรู้จริง ๆ ท่านไม่ได้ มาเทศน์ดั้น ๆ เดาะ ๆ เกาหมัดนะ ท่านรู้จริง ๆ จากหัวใจ ถอดออก ใส่มาง ๆ เลยทีเดียว

นี่ละธรรมพระพุทธเจ้า ขอให้ปฏิบัติ ถ้าปฏิบัติตามทางของ ศาสดา ต้องรู้ต้องเห็น อรรถธรรมทั้งหลายต้องรู้ ธรรมสด ๆ ร้อน ๆ

เป็นแต่เพียงผู้ปฏิบัติ มันอืดอาดเนือยนาบ ไม่เป็นท่า ไม่เป็นหน้าเป็นหลัง อรรถธรรมที่จะได้ครองใจ ไม่มี มีแต่กิเลส เต็มหัวใจ แล้วก็ไม่ได้เรื่องได้ราว

สุดท้าย ศาสนาก็มีแต่ตำรับตำรา วางไว้เต็มตู้เต็มหีบ
เจ้าของมีแต่กิเลสเต็มหัวใจ ธรรมเต็มคัมภีร์ แต่เจ้าของผู้อ่านอรรถ
อ่านธรรมมีแต่กิเลสเต็มหัวใจ ใช้ไม่ได้เลย

ธรรมปฏิบัติท่านมีขั้นมีภูมิของท่าน เป็นไปในลำดับลาดา ๆ
ไปเรื่อย ๆ เราอ่านในตำรากับธรรมผู้ปฏิบัติรู้เห็นภายในใจตัวเอง
และเป็นสมบัติของตนด้วย ผู้นี้ละผู้แม่นยำมาก เทศนาว่าการไม่มี
คำว่าสะทกสะท้าน

ธรรมทั้งหลายอยู่ที่ใจ ไหลเข้ามาที่ใจ ท่านจึงเรียกว่า มโน
ปุพฺพกุมา ธมฺมา มโนเสฏฺฐา มโนมยา ธรรมทั้งหลายมีใจเป็น
ใหญ่ใจเป็นประธาน ใจเป็นภาชนะสำหรับรับธรรมและกิเลส
ทั้งหลาย อยู่ทีนั้น ตั้งใจปฏิบัติจริง ๆ ธรรมจะไหลเข้าสู่ใจ ๆ

ใจพระพุทธเจ้าที่แรกก็เป็นใจปุถุชน ใจสาวกอรหัตตอรหันต์
ก็เป็นใจปุถุชน แต่ชักฟอกด้วยน้ำที่สะอาดคือธรรม กิเลสเป็นของ
สกปรกชะล้างออก ๆ สะอาด สะอาดเข้าไป ๆ ก็จ้าเลย ถ้าจ้ำบน
หัวใจแล้ว ไม่มีติดมีข้อง

เทศน์ที่ไหน เทวบุตร เทวดา อินทร์ พรหม ท่านเทศน์ได้
ทั้งนั้น เพราะเหล่านี้ภูมิเหล่านี้ธรรมเหนือหมดแล้ว เทศน์สอน
ไม่ได้ยังไง พระพุทธเจ้าเทศน์สอนเทวบุตร เทวดา อินทร์ พรหมมา
เท่าไร สาวกอรหัตตอรหันต์ผู้ท่านเชี่ยวชาญท่านเทศน์ มาเป็น
ประจำ พวกเทวบุตร เทวดา อินทร์ พรหม

ยกตัวอย่างเช่น พ่อแม่ครูจารย์มั่น สมัยปัจจุบันคือพ่อแม่
ครูจารย์มั่นเรา ตาท่านรู้แจ้งในธรรมทั้งหลาย เห็นทั้งบาปทั้งบุญ
นรกอเวจี สวรรค์ นิพพาน เปเรตตีประเภทต่าง ๆ เห็นหมด มันเปิด

จำออกแล้วเห็นหมดเลย ท่านเอามาเทศน์ล้วนแล้วตั้งแต่ สิ่งที่ท่าน
รู้เห็นแล้วทั้งนั้นนะมาเทศน์ พูดไปพูดมาเหนื่อยแล้วนะ เอาละพอ

จิตของคนมีกิเลสนี้ต้นตลอด แต่จิตของผู้สิ้นกิเลสแล้วไม่ต้น พัน
ผิงไปเลย

นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าสอนโลก โลกโลกเหรอ

นี่ละธรรมเป็นคู่โลกคู่สงสาร พระพุทธเจ้าตรัสรู้จะ
ตรัสรู้ธรรมอันเดียวกัน ธรรมสอนโลกก็สอนแบบเดียวกัน กิเลส
ก็เป็นแบบเดียวกัน แก้กิเลสอย่างเดียวกัน

ให้พยายามนะพวกเรา ถ้าไม่พยายาม ไม่ได้ สุขเอาเผากิน
อยู่เป็นสุขวันหนึ่ง ๆ ประเดี๋ยวประด๋าวแค่นี้ก็เอา ความทุกข์ที่จะมา
ตั้งกับตั้งกัลป์ มันไม่ได้คิดนี่ซิ เอาความสุขแค่ขึ้นบนหมอนครอก ๆ
เอาละเราสบายวันนี้ บทเวลามันจะไปจมในนรก มันไม่เห็นคิด

พวกนี้พวกสบายทั้งนั้นแหละ ไปดูซิหมอน ไปต้องถือเข็มไป
ด้วยหรือหามจักรไปด้วย คนนั้นหมอนแตก คนนี้เสื้อขาด ต้องเอา
จักรไปเย็บ เอาเข็มไปเย็บ ทั้งเสื้อทั้งหมอน นี่พวกสุขเอาเผากิน
เห็นแก่เสื้อแก่หมอน ยิ่งกว่าเห็นแก่ความพ้นทุกข์ ดังพระพุทธเจ้า
และสาวกท่าน

ท่านผู้เหล่านี้ ท่านคิดการณ์ไกล ทุกข์ยากลำบากขนาดไหน
เอามาทบทวนกันดู เรื่องความทุกข์นี้ กับความทุกข์ทำความ
พากเพียรเพื่อหลุดพ้น กับความทุกข์ที่จะจมอยู่ในโลกนี้ อันไหนมี
น้ำหนักกว่ากัน ดีกว่ากัน

เมื่อความทุกข์เพราะการสู้กิเลส เพื่อเอาความสุขขึ้นมา
ครอง อันนี้ดีกว่า ถึงจะทุกข์ก็ยอมรับ นั่น ต้องแยกกันอย่างนั้น มัน
ก็ผ่านได้คนเรานะ

ให้อุตส่าห์พยายามกันนะ จิตดวงนี้แน่เลย คำว่าตายไม่มี

ตามเข้าไปจนถึงที่มัน ไม่ต้องไปถามใครเลยจิตดวงนี้ เมื่อ
เวลาตามเข้าไปถึงที่ถึงตัวจิตจริง ๆ แล้วจะติดแนบกันไปเลย
สติปัญญากับจิตติดแนบกันไป รักษากันไปชำระกันไป

พอจับจิตได้แล้วตาม ไม่ปล่อยจิต เปิดให้จิตเดิน ๆ
ปิดออกอะไรเป็นข้าศึกต่อจิต อะไรที่เป็นสิ่งมัวหมองต่อจิต
ปิดออก ปิดออก ๆ ถึงขั้นบริสุทธิ์หลุดป้างเลย นี่ละจิต แล้วหลุดไป
แล้ว ตายที่ไหนไม่มี เวลาไปจมลงในนรก มันก็ติดก็ตั้งอยู่ในนรก
ให้ฉิบหายไม่ฉิบหาย มันก็ติดก็ตั้งอยู่อย่างนั้น

มันไม่ตายแต่มันติดมันตั้ง จำเอานะ เอาละวันนี้พูดเพียง
เท่านี้แหละ

